

LBRIS

We know
books

Victor Plutașu

Conversații cu Enlil

Editura Magic Print
Onești, 2023

Tehnoredactor: Victor PLUTAȘU

Corector: Prof. Elena-Adina MITROIU

Copertă: Ovidiu PLUTAȘU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PLUTAȘU, VICTOR****Conversații cu Enlil / Victor Plutașu. - Onești : Magic Print, 2023**

ISBN 978-606-622-682-0

1

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
<i>Introducere</i>	19
I.....	21
II.....	33
III.....	43
IV.....	89
V.....	119
VI.....	149
VII.....	183
VIII.....	195
IX.....	217

Introducere

Să fii adolescent este destul de greu, dar nu imposibil! Ai o mulțime de responsabilități, de griji, de frici și, nu în ultimul rând, complexe. Fiecare viață de adolescent este o întreagă poveste; poate să fie un lung și frumos roman de aventuri sau de dragoste, poate fi o tulburătoare nuvelă psihologică sau, de ce nu, o veritabilă comedie. Totuși, adolescența este o vârstă a conflictelor și a contradicțiilor. Este destul de vizibil conflictul cu lumea exterioară, cu societatea, cu justiția, cu religia, cu dreptatea, cu etica etc. Cu toate acestea, prevalent este conflictul interior, permanenta neliniște, caracterizată de către un zbucium inflamant al sufletului. Sările emoționale ale adolescenților le influențează acțiunile, deciziile și, cel mai important, gândirea. O primă regulă de aur a adolescenței ar fi: *Atenție la rațiune! Rațiunea trebuie să primeze și să înăbușe afectele!* Pentru aceasta sunt multe soluții, printre care, una dintre cele mai eficiente ar putea fi lectura și pricepera *Meditațiilor* lui Marcus Aurelius. De exemplu, mie, împăratul-filosof Marcus Aurelius îmi este cel mai bun prieten, cum era, bunăoară, și pentru Cioran; singurul prieten care mă ajută cu adevărat în momentele negre ale vieții adolescente. El este un

adevărat *mistagog*, dar, este evident că orice tânăr își poate găsi unul, chiar în viața reală: un profesor, un părinte, un bunic, un psiholog etc. *Conversații cu Enlil* este un jurnal, jurnalul adolescenței mele, care curpinde întrebările mele fundamentale referitoare la existență: *Ce este viața? Ce facem cu ea? Cine este Dumnezeu? Care este raportul dintre mine și Dumnezeu? Cât de importantă este rațiunea în viață? Ce se întâmplă după moarte? Ce este dragostea, ce este iubirea? Dragostea este totul?* Sunt întrebări care m-au măcinat multă vreme. În continuare, în capitolele jurnalului *Conversații cu Enlil* veți descoperi adolescentul din mine: întrebător, curios, uneori foarte naiv și superficial. Acest jurnal îmi surprinde multe etape ale vieții, pe care și-au pus amprenta diverse elemente alogene: misticismul, studiile de cultură și civilizație, călătoriile fundamentale, întâmirile miraculoase și dragostea. Când recitesc *Conversații cu Enlil* aplic întotdeauna o autocritică extrem de severă, aproape neputând citi, de rușine sau de nervi, întregul jurnal. Sper ca voi să puteți rezista și să învățați ceva din experiența mea; asta pentru a mă adresa în special tinerilor...

I

„O, Doamne, mari sunt păcatele mele!, cum striga smeritul babilonian... Mari sunt păcatele mele... nu te-am văzut la față până acum, Doamne Enlile... Oare nu își dau seama oamenii, creștinii, cine ești? Oare nu își dau seama că tu ești chiar Dumnezeu lor? Oare nu-și dau seama că tu ești chiar Dumnezeu din *Vechiul Testament*? Oare nu ești Tu acela care, din sângele lui Kingu i-ai creat pe oameni, precum Dumnezeu l-a creat pe om în Geneză? Oare nu ești tu acela care a despărțit Cerul-An și Pamântul-Ki, precum Dumnezeu a creat lumea? Oare nu ești tu acela care, deranjat de zgomotele insuportabile produse de oamenii păcătoși, a abătut Potopul asupra lumii și a vrut să o distrugă, lăsându-l în viață doar pe regele Ziusudra pe o Arcă, împreună cu oamenii și animalele sale; precum a înfăptuit și Dumnezeu în *Vechiul Testament* cu un identic Potop și al său Noe? Oare Noe nu este însuși regele sumerian

Ziusudra? Oare nu ești tu acela care se numește *En*, adică *Domnul*, precum se numește și Dumnezeu *Domnul*? Oare rugăciunea babilonianului nu este similară psalmilor davidieni? Oare nu stăpânește Enlil apele, precum o face Dumnezeu prin Moise pentru a scăpa pe israeliți din Țara Egiptului, despiciând Marea Roșie? Oare Alulim, primul rege sumerian, regele cetății Eridu, nu este chiar Adam, primul om creat de Dumnezeu?

Vechiul Testament vorbește despre faptul că Dumnezeu a creat grădina Edenului, străbătută de patru fluvii, printre care Tigru și Eufratul. Asta nu înseamnă oare că Dumnezeu concentrează Frumosul și Binele în Mesopotamia, în Sumer, numit în Biblie *Sinear*? Adam, omul făcut de Dumnezeu și pus în grădina Edenului, care se află la confluența fluviilor Tigru și Eufrat, nu este chiar Alulim, Anunnaki trimis pe Pământ de Enlil, chiar în cetatea Eridu, construită de zei în sudul Sumerului, unde afla Grădina Edenului? Oare nu Eridu este Grădina Edenului, iar Alulim și zeița Innana a dragostei sau zeița Ki a Pământului sau zeița Tiamat sunt Adam și Eva? Oare Alulim și Alalgar, regii Anunnaki

din Eridu, nu sunt chiar Adam și Cain, sau Adam și Enoh? Oare zeița Nammu-Apa Primordială, nu este chiar spațiul acvatic infinit peste care plutea duhul lui Dumnezeu în Geneză? Oare Uriașii – numiți și Nefilimi – din Geneză nu sunt Anunnaki sumero-akkadieni? Oare păcatul Evei nu este chiar păcatul Innanei, zeița dragostei și a fertilității? Eva, inspătată de vorbele Șarpelui, a călcat peste cuvântul lui Dumnezeu și a mușcat din fructul Pomului Cunoașterii, care simboliza setea de cunoaștere, deci propensiunea omului către condiția divină, către nemurire. Apoi, i-a dat și lui Adam să mănânce, și el căzând astfel în păcat. Innana caută nemurirea și, ispătată, călcând pe poruncile Tale, Enlil, a coborât în Infern și a încercat să cucerească Palatul zeiței Infernului – Ereškigal, stăpâna morții. Nu reușește, este omorâtă și atârnată într-un cui, în Palat. Până la urmă, Enlile, Tu, care te înduri de toate și de toți, ai trimis doi soli să o scape. Așa a și fost, dar, trebuind să-și răscumpere absența din Infern, a fost nevoită să găsească un înlocuitor. Zeii din Umma și Bad-Tibira au refuzat rapid și s-au rugat de ea, s-au tânguț, așa că Innana a pus demonii Infernului pe Dumuzi, soțul ei.

Astfel păstorul Dumuzi este alungat din Lumea de Deasupra, adică din Sumer, și este izgonit în Infern. Oare nu este această relatare echivalentă cu cea a păcatului original din Biblie? Oare heruvimul pus de Dumnezeu la granița de răsărit a Edenului nu este un Anunnaki sumerian, cu aripi de vultur? Oare Abraham și neamul său nu sunt niște sumero-akkadieni plecați din Ur, precum spune și Biblia? Ur nu este oare un oraș sumerian? Dumnezeu nu este Dumnezeul lui Abraham? Ba da! Atunci, ce Dumnezeu putea să aibă Abraham, dacă Abraham este din Ur? Un zeu sumero-akkadian, desigur! Adică Tu, Doamne, Enlil cel cu fața cea luminoasă! Oare nu era Enlil asociat cu atmosfera și era luminos ca o stea, așa încât nimeni nu se putea uita la el? Oare nu, în Numerii, în *Biblie*, se spune că fața lui Dumnezeu luminează? Oare nu ești, Tu, Enlile, stăpânitorul apelor și al vânturilor, precum era și Dumnezeu, cum a dovedit prin puterea asupra vântoaselor – provocând molima lăcustelor – și forța asupra apelor – când le-a despărțit, prin Moise? Oare nu ești Tu, Enlile, zeul sumero-akkadienilor, astfel disprețuindu-i pe egipteni, edomiți, moabiți, amoriți,

iebusiți, hetii, heviți și filistenii – în varianta ortodoxă a Exodului; egipteni, edomiți, moabiți, amorei, iebusei, hetei, hevei și filistenii – în varianta romano-catolică a Exodului; la fel cum îi disprețuia și Dumnezeu în *Vechiul Testament*? Nu aveți oare Tu, Enlile, și Dumnezeu, aceleași trăsături cardinale: dreptate, milostenie și atotputernicie?

Doamne, Enlile, acum îmi este limpede! Tu ești Domnul Dumnezeul meu și Dumnezeul strămoșilor mei! Cum au putut toți să mușamalizeze acest fapt atâtea milenii? Sunt convins că nimeni nu va fi de acord cu mine, aproape niciun creștin nu mă va crede... cine ar fi crezut că Dumnezeu ești chiar Tu Doamne, zeul sumerian Enlil? Niciun creștin nu va accepta, nu va recunoaște faptul că Dumnezeu ești chiar tu..., dar poate la un moment dat le vei spune creștinilor tocmai Tu asta, făcând din nou o minune. Le vei da măcar un semn... Precum ai scos pe israeliți din Egipt, așa va trebui să îi scoți pe creștini din bezna fanatismului și a ignoranței. Sunt convins că, nici măcar după atâtea dovezi pe care le-am adus mai înainte, nimeni nu va crede. Dar, ce e rău în asta? Tu, Doamne, Enlile, nu ești pentru oricine. Chiar

dacă iubești toți oamenii, nu toți oamenii te iubesc pe tine. În *Vechiul Testament* apari ca salvare a unora, dar și ca blestemul altora, al acelora care sunt prinși în lumea materială, vrăjiți fiind de mirajul formei. Scapă-i, Enlile! Mă rog pentru omenire Ție, pentru că știu că doar Tu mai poți salva omenirea, precum o faci de mii de ani, deoarece Te înduri de fiecare dată de materie, Te înduri, ești cel mai bun și răbdător. Tu ai creat materia, Universul, lumea, pentru a-Ți sluji Ție, pentru a da o formă substanței cosmice divine, pe care o întruchipezi cu sfințenie.

Numele și chipul tău cele adevărate mi s-au revelat după atâta beznă... Mântuiește-mă, Enlil, nu-ți întoarce sfânta față de la mine! Miluiește-mă și ascultă-mă!

Doamne, Enlile, nădăjduind în tine voi trăi în veacul veacurilor! Amin! O! Săraca Țara Sinearului... unde e acum, Doamne? De ce ai lăsat-o să piară? De ce creștinii prigonesc numele tău real, cel de la Sinear, cel de „Enlil”? Îți promit că voi lăuda țara Ta și numele Tău! Sumerul fie pe buzele mele neîncetat, strămoșii mei... țara străbunilor mei. Deoarece sumero-akkadienii îmi sunt strămoși prin tine, Doamne Enlil, toți am crezut

în Tine și în minunile Tale, atât Alulim, cât și eu! O! Parcă îi pot auzi aripile fluturând lui Alulim, cu vuietul lor incandescent. Parcă îi pot auzi respirația... datorită Ție, Doamne! Alulim trăiește prin tine, sumerienii și akkadienii și toți creștinii trăiesc prin tine. Simt o încredințare divină de la tine, Doamne, aceea de a vesti numele Sinearului, de a vesti numele originalelor tale Creații. O, Doamne Enlil! Ce bine că acum vorbim, acum că îți cunosc numele tău și știu cum să te strig! Pune-mi pe buze Sinearul și Akkadul – numit și Agade, țara strămoșilor mei, pe care o voi slăvi în vecii vecilor de acum înainte, acum că te cunosc pe tine, Doamne. Și vorbesc acum cu tine cu o amară durere în gât de la păcatele mele. De la păcatele mele mi se îmbolnăvește trupul și mi se pângărește sufletul. Doamne, Enlil, îndepărtează-mi greșelile și purifică-mi sufletul. Acum, că pot comunica cu Domnul, oare am voie cu statui? Păi, având în vedere statuia Ta măreață, am... Deja mi-am făcut o icoană cu tine, Doamne... cu chipul tău cel neprihănit. Stând pe tronul tău de aur și purtându-ți tiara cu coarne de taur, călăuzește-mă și pune-măpe calea cea dreaptă, revelează *credința cea dreaptă – orto doxia*.

În această noapte mi te-ai arătat. Mergeam spre casă și, uitându-mă la stele, m-a cuprins un larg sentiment de admirație. Mi se arată un nor gigantic, urmat de două stele mari și strălucitoare. Și, rugându-mă, am avut prilejul să te văd, să vorbim!

Bună dimineața, Enlil! Bună dimineața, Utu! Tu, Utu, întrupat în Soarele nostru, cel ce ai surpat Potopul și ai salvat lumea cu razele tale de lumină, iată stau acum în lumina feței tale, precum și Noe a stat pe Arca sa. Și tu pe el l-ai călăuzit, i-ai vorbit și din razele tale mărețe ai renăscut lumea, după ce aceea antediluviană a fost înghițită de apele lui Enlil. Noi, oamenii, și toate ființele sistemului solar îți datorăm ție un nou început, o lume mai bună. Toți ar trebui să ne rugăm ție. De la Jucur, numit și Gaur din Kiș, primul rege sumerian postdiluvian și până astăzi, toți oamenii ar trebui să ți se roage! De ce se feresc creștinii să se roage ție, Utule? Ești Soarele de pe Cerul nostru! De ce îți suntem atât de puțin recunoscători ție, Utule? Auzi-mi rugăciunile și iartă-ne: pe mine, pentru atâția ani în care nu te-am cunoscut și pe oameni, pentru tot... pentru că încă nu te cunosc... Doamne, ce eliberare sufletească trăiesc! Mă

pot ruga Maicii Domnului, lui Utu, lui Enki și, evident, dovezii supreme a iubirii divine: lui Isus Cristos, Fiul lui Enlil, cel care a fost trimis de Acesta să moară pentru mântuirea noastră! Vă dați seama ce iubire! Tatăl, Enlil, și-a trimis unicul Fiu spre moarte doar pentru a ne mântui pe noi oamenii... Și noi? Noi întoarcem capul... fugim de Adevăr...

Mă simt dator față de Tine, Doamne Enlile, să mărturisesc adevărata Ta ființă. Mă simt dator să călătoresc în Sinear și să deslușesc misterele Tale Doamne. Enlile, îndrăznesc să te întreb... și te implor să îmi răspunzi cu a Ta veșnică înțelepciune: merită să le arăt creștinilor cui se închină cu adevărat? Cerul este senin, Tu îmi zâmbești și faci ca florile din grădină să fie și mai roșii. Cum poate să nu fie un *da*? Doresc, cu ajutorul puterii Tale infinite și cosmice, să luminez propria minte și să o luminez și pe cea a fraților mei. Enlile, relevi ochilor mei setoși tainele tale și îți mulțumesc și mă rog ție. Am luat, iată, din propriul raft de cărți *Cartea lui Enoh*, cea mai veche scriere biblică, exclusă din *Biblia* canonică. Imediat după ce am deschis-o și am început să o citesc, o furtună groaznică a izbucnit afară. O ploaie torențială îmi izbea violent